

Filippijnse landbouwers sluiten een bio-ethanolfabriek

Geplaatst op dinsdag 23 oktober 2012 | 



Op 2 augustus 2012 heeft de bio-ethanolfabriek, EcoFuel, de deuren moeten sluiten in San Mariano, in het noordoosten van de Filippijnen. Dit dankzij de militante acties van landbouwers, maar ook dankzij de steun van andere actoren waaronder Ibon, een partner van G3W.

Een "success story" van de landbouwersstrijd

Sinds mei 2012, is de bio-ethanolfabriek in San Mariano, in de provincie Isabela in het noordoosten van de Filippijnen in gebruik. De fabriek neemt 6000 hectare landbouwgrond in beslag voor de productie van rietsuiker. Door de aanvang van haar activiteiten begon de fabriek de lucht te vervuilen en verspreidt ze onfrisse geuren. Ze loost giftig afval op de omliggende landbouwgronden, maar ook in de Pinacanauanrivier, wat voor ziektes bij de bewoners en vissterfte zorgt door de giftige producten. EcoFuel gebruikte ook de gronden van de kleine landbouwers die zij nochtans nodig hebben om te overleven, omdat deze dienen voor het verbouwen van hun groenten, bananen, ananassen, rijst en verschillende soorten maïs. Bovendien ving de fabriek haar activiteiten aan zonder dat ze een vergunning had verkregen van het bureau voor milieumanagement. Ze overtrad dus de wetten door de lucht en het water te vervuilen zonder deze vergunning.

Volgens de secretaris-generaal van APC gaat het om een ware overwinning voor de landbouwersstrijd in Azië. Maar voor hen is dit slechts een begin. Ze willen blijven vechten tegen de overname van gronden, tegen het militarisme en de imperialistische globalisering. Ze vragen aan alle leden van de APC om te blijven vechten voor hun recht op gronden en zo een ware agrarische hervorming te weeg te brengen.

Bio-ethanol en zijn neveneffecten op het milieu en de maatschappij

Bio-ethanol is een brandstof op basis van ethanol die wordt gebruikt voor benzinemotors. Ze wordt verkregen uit agrarische grondstoffen. Zo worden planten die sacharose bevatten (bieten, rietsuiker, enz.) of zetmeel (tarwe, maïs, enz.) omgezet in bio-ethanol. Dit kan worden vermengd met benzine in verhoudingen van 5 tot 85 %.

Geïndustrialiseerde landen beschikken niet over voldoende landbouwoppervlakte om de nodige granen te verbouwen voor de productie van ethanol. Ze verplichten dus de ontwikkelingslanden om zich te richten op monoculturen van maïs, soja of nog rietsuiker. Zo vindt er een ware nieuwe kolonisatie van gronden in het Zuiden plaats. Nochtans heeft de intensieve productie van bio-ethanol veel negatieve gevolgen voor het milieu, maar ook voor de bewoners van de betrokken regio.

Vanuit een energetisch standpunt, verbruikt de verbouwing van ethanol naar ETBE (product afgeleid uit de synthese van ethanol met isobuteen, een aardoliebasis bekomen uit raffinage) een enorme hoeveelheid energie, wat ervoor zorgt dat ETBE even slecht is als fossiele brandstof op dat niveau.

Bovendien gebruiken deze monoculturen, op intensieve wijze verbouwd, meststoffen die niet alleen vervuilend zijn, maar die ook geproduceerd worden uit fossiele brandstoffen. Het is ook belangrijk om de impact van deze productie op het milieu te benadrukken. Ze neemt niet alleen heelder hectares gronden in beslag en verarmt op deze manier de grond, verwoest zo

natuurlijke ruimtes door de ontbossing en brengt biodiversiteit in gevaar, maar ze vernietigt ook de waterbronnen, omdat deze worden aangewend voor de bewatering van deze gronden. Het water wordt eveneens vervuild door de agrochemische producten die nodig zijn voor de productie van deze culturen.

Ten slotte is de sociale impact dramatisch. Doordat maïs, bieten en ook rietsuiker voor de productie van bio-ethanol gebruikt worden, swingen de prijzen van deze basisvoedselproducten de pan uit op de internationale markt. Volgens de Wereldbank is **70 % van de globale prijsstijging van maïs onmiddellijk verbonden aan de productie van ethanol**. Volledige bevolkingsgroepen hebben dus geen toegang tot bepaalde vitale voedingsproducten. Families worden van hun land verjaagd en de familiale landbouw wordt volledig aan zijn lot overgelaten. De vermindering van gronden bedoeld voor de verbouwing van voedingsgewassen heeft als gevolg dat het land basisvoeding moet importeren die ze voordien zelf verbouwde op haar eigen gronden. De arbeidsomstandigheden in deze monoculturen grenzen soms aan slavernij. In Brazilië bijvoorbeeld, moeten arbeiders tussen **tien en vijftien ton riet per dag kappen om 160 euro per maand te verdienen**.

Gelukkig zijn er ook voorbeelden zoals in de Filippijnen die aantonen dat als mensen zich verenigen ze hun belangen kunnen laten primeren op die van de multinationals.

Met dank aan Myriam De Vos voor de vertaling.

Bron: <http://www.intal.be/>